

6. ULTIMELE ZILE

Am ajuns la ultima etapă a evenimentelor, care vor avea loc scurt timp înainte de revenirea Domnului nostru Isus împreună cu Adunarea Sa. Mai mult decât oricând, Ierusalimul este aici punctul central al evenimentelor. În momentul când începe acest capitol, Palestina, în care iudeii reînțorși au instaurat un stat iudeu, va fi ocupată de armatele asiriene (probabil Siria și Iracul), împreună cu aliații lor (cu numele lor actual probabil Iordania, Arabia Saudită și altele), și anume sub conducerea „împăratului nordului”. Acest împărat a invadat țara cu oștirea lui, a instituit asedierea Ierusalimului și a cucerit cetatea, însă nu a pustiit-o complet; jumătate din populație este într-adevăr în captivitate, însă restul nu au fost nimiciți.

Credincioșii din Iudeea sunt relativ în siguranță în afara țării, însă în Ierusalim a rămas o grupă mică de credincioși, care vor fi greu încercați și vor striga la Dumnezeu după salvare; până în acest moment ei nu au avut parte de grozăviile cele mai mari. Mâna asirianului apasă greu asupra populației țării, în măsura în care ei nu s-au supus lui. Totodată el încearcă prin șiretlicuri să câștige simpatia multora. El observă atent pe „aliații” lui, dacă nu cumva îi poate lua și pe ei sub influența lui. Înapoia lui stă marea putere rusă, care supraveghează cum evoluează situația în Orientul Apropiat. Da, ochii lumii întregi, și în mod deosebit ai căpeteniei statale romane, sunt îndreptați spre acest ținut tensionat.

Oștirile romane năvălesc

Desigur antihrist nu va fi inactiv în această perioadă. Am văzut că, conducătorii Ierusalimului au încheiat alianță cu imperiul roman (Isaia 28,15; 57,9; Daniel 9,27), ca să se apere împotriva invaziei asirianului. Dar deoarece asirianul a inundat țara așa deodată, iudeii necredincioși sub conducerea împăratului lor, plini de frică, cheamă în ajutor pe marele lor aliat. Din ceea ce urmează putem recunoaște că antihristul a știut să părăsească la timp cetatea, ca să scape la prietenul său puternic. El va lăsa poporul lui singur. Astfel el ajunge la Roma ca împărat fără țară, fugind de puterea de ocupație. Împărăția lui este definitiv terminată (chiar dacă el nu știe), și acesta este motivul pentru care el începând cu Apocalipsa 16 nu mai este numit „fiara din pământ” – ceea ce arată că este vorba de împărăția sa -, ci „prorocul mincinos” (Apocalipsa 16,13; 19,20), ceea ce arată spre puterea lui spirituală: spre influențele diabolice, prin care el a știut să pună stăpânire pe oameni și pe care el i-a ademenit la idolatria lui oribilă (Matei 12,43-45; 24,24; Ioan 5,43; 2 Tesaloniceni 2,3-10; Daniel 11,36-39). Pe baza alianței lui el va convinge pe prietenul lui să alcătuiască o oștire mare și să pornească la atac, având ca țintă eliberarea țării de sub jugul asirianului, dar în afară de aceasta, ca să nimicească rămășița și să împiedice guvernarea lui Hristos, care este gata să înceapă, așa cum vom vedea.

În cartea Apocalipsa capitolul 16 avem cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu. Aceasta este ultima etapă a judecăților lui Dumnezeu pe pământ, scurt timp înainte ca Hristos să coboare din cer. Nu mai este mânia lui Dumnezeu, ci mânia Mielului, care va fi vărsată asupra oamenilor. Începând cu versetul 12 citim: „Al șaselea (înger) a vărsat potirul lui peste fluviul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secăt, ca să fie pregătită calea împăraților de la răsăritul soarelui. Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura prorocului mincinos,

trei duhuri necurate, ca niște broaște. Acestea sunt duhuri de demoni care fac semne și care se duc la împărații întregii lumi locuite, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. ... Și i-au strâns în locul care în evreiește se numește Armaghedon.”

În cele cinci potire anterioare - în capitolul 15 au fost prezentați biruatorii, care au trecut prin judecăți – vedem judecăți ale lui Dumnezeu asupra diferitelor părți ale pământului; mai întâi asupra „pământului” în sens restrâns, în Apocalipsa acesta este în general ținutul mărturiei publice a lui Dumnezeu, care stă într-o relație fixă cu Dumnezeu, deci înainte de toate creștinătatea și deseori totodată domeniul politic, în care se află biserica romană, deci imperiul roman. Apoi potirul al doilea asupra mării, acestea sunt mulțimile de popoare neorganizate din afara imperiului roman; apoi izvoarele de apă, popoare deosebite; apoi asupra soarelui: sursa de viață a oamenilor, care devine o forță ucigătoare. După aceea asupra fiarei însăși și a împărăției ei.

Ajungem apoi la al șaselea potir al mâniei. Mai întâi se amintește că se pregătește drumul pentru împărații din Orientul îndepărtat, care deci de asemenea participă la marele atac al căpeteniei romane și al aliaților ei: împărații pământului; foarte probabil aceștia sunt iarăși „pământul roman” (compară cu Luca 2,1; Apocalipsa 17,11-14). Probabil este o legătură între acești împărați din Orientul îndepărtat și „cei patru îngeri”, care sunt legați la marele râu „Eufrat” (Apocalipsa 9,13-16). Oricum ar fi, este clar, că oștirea vest-europeană (romană) se pregătește să intre în Palestina, ca să lupte împotriva lui Dumnezeu Însuși. Ei se adună într-un loc numit „Armaghedon”, aceasta înseamnă „Har Megiddo”, adică muntele (sau ținutul muntos) din Megiddo.

Dacă comparăm aceste versete cu capitolul 19,19, mi se pare că se vede foarte clar, că acesta este și locul unde va fi judecată și oștirea romană – la ce să servească altfel numirea numelui acestui loc de strângere? Dacă acesta este teritoriul mării bătălii, atunci ni se amintește totodată de marile bătălii, care au avut loc în timpurile de demult în câmpiile din Megiddo. Tocmai acest câmp de bătălie renumit este locul unde au căzut mulți împărați. Mai întâi citim în Biblie despre un împărat al lui Megiddo, care a fost bătut de Iosua (Iosua 13,7.21). După aceea auzim de o bătălie, pe care a condus-o Barac împotriva lui Iabin, împăratul din Hațor, cu Sisera, căpetenia armatei; amândoi au fost bătuți (Judecători 4,7.24; 5,19). Și Ghedeon a dus o bătălie în aceste ținuturi, și anume împotriva madianiților, căpeteniile acestora au fost omorâți (Judecători 6,33; 7,1.25). Saul a luptat ultima lui luptă în aceste ținuturi, pe muntele Ghilboa, și acolo a căzut (1 Samuel 31,1); el este unul din modelele cele mai clare ale lui antihrist. În timpul lui Solomon Meghido a fost unul din punctele strategice cele mai importante (1 Împărați 9,15-19). Meghido este locul unde împăratul lui Iuda Ahazia a fugit și unde a murit, după ce el a fost rănit de soldații lui Iehu (2 Împărați 9,27). În final citim în Scriptură că locul acesta era locul unde a căzut împăratul Iosia în lupta împotriva faraonului Neco (2 Împărați 23,29); plângerea, pe care Israel a făcut-o cu privire la el, pătrunde până în timpurile din urmă: când ei vor plânge de durere, când vor vedea pe Acela, pe care L-au străpuns (2 Cronici 35,25; Zaharia 12,11). După aceea Meghido a fost frecvent scena judecăților și războaielor; în timpul macabeilor, mai târziu sub ocupația romană, și apoi mult mai târziu în timpul atacurilor turcilor, și în cele din urmă în primul război mondial.

Judecata asupra fiarei și a prorocului mincinos (I)

Această câmpie din Meghido, înconjurată de munți, câmp de bătălie pe parcursul secolelor, unde au căzut deja foarte mulți împărați, va fi și locul unde căpetenia statală romană și antihrist își vor aduna trupele și unde Domnul Isus îi va nimici. Chiar dacă ei au intenția să elibereze Palestina, și să alunge pe asirian, totuși scopul lor principal este să lupte împotriva lui Mesia și a trupelor Sale. „Împărații pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său: ‚Să rupem legăturile lor și să aruncăm departe de noi funiile lor!’” (Psalm 2,2.3). „Toți (cei zece împărați) au *același gând* și dau fiarei atât puterea, cât și autoritatea lor. Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domn al domnilor și Împărat al împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea îi vor birui.” (Apocalipsa 17,13.14) Lupta lor este împotriva Mielului, când El, Cel care este Dumnezeu Însuși (compară 1 Timotei 6,14-16), va veni din cer împreună cu toți sfinții cerești și îngerii din cer, ca să-i bată. Găsim aceasta în Apocalipsa 19: „Apoi am văzut cerul deschis și iată un cal alb. Cel ce sta pe el Se numește ‚Cel credincios’ și ‚Cel Adevărat’ și El judecă și Se luptă cu dreptate. ... Oștile din cer Îl urmau pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat. Din gura Lui iese o sabie ascuțită, cu două tăișuri, ca să lovească neamurile cu ea; îi va păstori cu un toiag de fier (vezi capitolul 2,27; 12,5; Psalm 2,9); și va călca în picioare teascul vinului mâniei aprinse a lui Dumnezeu Cel Atotputernic (vezi capitolul 14,19) ... Și am văzut fiara și pe împărații pământului și armatele lor adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu armata Lui. Și fiara a fost prinsă; și împreună cu ea era prorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă. Iar ceilalți au fost uciși cu sabia care ieșea din gura Celui ce ședea călare pe cal. Și toate păsările s-au săturat din carnea lor.” (versetele 11.14.15.19-21). Acesta este sfârșitul venit deodată și definitiv al acestor doi oameni diabolici, care îndrăznesc să se ridice împotriva lui Dumnezeu. Dacă ei toți și-au unit puterile, ca să lupte împotriva Mielului, ei vor fi nimiciți de El, înainte ca ei să poată întreprinde ceva. Prin aceasta ei sunt despărțiți de alte evenimente – rolul lor s-a terminat. Despărțiți pe deplin de ceea ce urmează să aibă loc (în legătură cu asirianul), ei sunt scoși înainte de vreme de pe scenă.

Diferența dintre asirian și fiară

Acest ultim punct este deosebit de important. Este esențial să diferențiem judecata asupra fiarei și prorocului mincinos și judecata asupra asirianului, atât în ceea ce privește caracterul judecății cât și a locului și timpului când aceasta are loc. Deseori se presupune că oștirea romană și cea a asirianului cu puterile lui se vor aduna la un loc și Domnul le va bate pe amândouă, dar mie mi se pare că sunt indicii clare, că această părere este greșită. În primul rând se observă că niciunde în Scriptură romanii și asirienii nu sunt numiți în lupta finală. Aceasta nici nu poate avea loc, căci noi am văzut, că sunt două feluri de prorocii: unele care vorbesc despre „timpurile neamurilor”, când Israel nu va mai fi recunoscut de Dumnezeu ca popor și puterea mondială va fi încredințată căpeteniilor națiunilor, care se succed unele pe altele (fiara romană fiind ultima dintre ele), și acelea care vorbesc despre timpul în care Israel a fost încă recunoscut ca popor al lui Dumnezeu, dar trăiește în păcat și are parte de judecată

prin nuiuaa lui Dumnezeu, aceasta este asirianul. Atât căpetenia națiunii, cât și asirianul s-au ridicat împotriva lui Dumnezeu și vor fi judecați, dar din motive total diferite: asirienii, pentru că ei s-au fălit împotriva lui Israel, în timpul când Dumnezeu încă a recunoscut Israelul și a existat o rămășiță; căpeteniile națiunilor din pricina mândriei lor și asupra lui „Lo-Ami”, atunci când ele au primit puterea din partea lui Dumnezeu. De aceea este foarte simplificat să se spună, că cele două judecați sunt una și aceeași judecată, și aceasta cu atât mai mult cu cât Biblia le diferențiază așa de pregnant una de alta și le tratează prin proroci cu totul diferiți. Greșeala este într-adevăr de înțeles, căci atunci când oștirea romană se adună, toți „împărații pământului” se vor strânge, și la pornirea asirianului vor fi toate „națiunile pământului”. Însă aceste expresii cu certitudine nu înseamnă același lucru. În limbajul profetic al „prorocilor Lo-Ami”, „pământul” este în principal pământul roman, așa cum s-a spus odinioară, deci centrul guvernării ultimului imperiu mondial; dar în „ami-prorocii”, pământul este orizontul profetic al lui Israel, căci acolo guvernarea lui Dumnezeu în Israel stă în centru. Deci în primul caz este vorba de împărații romani (Apocalipsa 17,12-14), în cazul al doilea de națiunile din jurul Palestinei.

În concordanță cu aceasta este aici și faptul că în fiecare judecată Hristos apare într-un caracter cu totul deosebit. Cu privire la puterile romane este vorba de domnia asupra națiunilor: acolo El este „Fiul Omului”, care ca Leul din seminția lui Iuda, ca Mielul care eliberează lumea de păcat, primește din mâna lui Dumnezeu puterea mondială (Daniel 7,13.14; Apocalipsa 5,1-7). (În același timp El este Dumnezeu, compară Daniel 7,13.22; 1 Timotei 6,14-16 cu Apocalipsa 19,16). Ca Împărat al împăraților El bate capul națiunilor, nimicește domnia omenească și întemeiază o Împărăție proprie, care în veac nu va fi distrusă (Daniel 2,44.47; Apocalipsa 20,4c). Cu privire la asirian nu este vorba de domnia mondială, ci de protejarea rămășiței recunoscute de Dumnezeu, care va fi strămtorată de asirian. De aceea în acest caz Hristos este numit totdeauna Iehova, Dumnezeuul legământului. În acel timp Israel va fi din nou recunoscut de Dumnezeu, aceasta înseamnă partea credincioasă a poporului, care s-a întors la Dumnezeu. Domnul Se face una cu această rămășiță, așa cum am văzut, și El va veni să-i elibereze și să bată pe dușmanii lor. De aceea în legătură cu nimicirea asirianului se vorbește totdeauna și de eliberarea rămășiței. Sfinții vor fi într-adevăr și ei asupriți de fiara romană (Daniel 7), însă acolo este caracteristică, căpetenia națiunilor, care a primit puterea de la Dumnezeu, prigonește acum pe cei credincioși lui Dumnezeu, se ridică împotriva lor și îi batjocorește, deoarece Dumnezeu nu mai este cu ei. Însă caracterul asupriți din partea lui Asur este, că el este trimis împotriva poporului lui Dumnezeu, împotriva poporului cu care Dumnezeu stă acum în strânsă legătură (aceasta este rămășița, adevăratul Israel), împotriva căruia asirianul se fălește.

Aceasta ne conduce la un alt punct: judecata asupra fiarei o face Hristos *singur* (făcând excepție de oștirile cerești), căci în privința aceasta este vorba de nimicirea tuturor domniilor omenești (cele ale națiunilor în fiară și a lui Israel în prorocul mincinos), în acest caz Israel însuși nu va putea juca nici un rol, deoarece el este Lo-Ami. Dar când este vorba de asirian și deci de o rămășiță recunoscută, atunci rămășița însăși are un rol important în lupta împotriva lui Asur (chiar dacă judecata propriu-zisă asupra împăratului din nord este rezervată Domnului Însuși). Tema aceasta o vom trata mai detaliat. În ultimul caz este tot așa ca în timpurile Vechiului Testament, când Dumnezeu a luptat pentru poporul Său și împreună cu ei a bătut pe dușmanii săi (vezi momentan Zaharia 14,3).

Două puncte pot să simplifice această temă, și anume diferențierea referitoare la locul și timpul acestor judecăți. Judecata asupra fiarei și a prorocului mincinos are loc în câmpia de la Meghido („locul de exterminare” sau „locul de strângere”), judecata asupra asirianului și aliaților lui are loc în valea lui Iosafat („valea unde Iehova judecă”, Ioel 3,2.12; compară cu 2 Cronici 20); aceasta este foarte aproape de Ierusalim (Zaharia 14,3.4).

Aceste judecăți trebuie să aibă loc în timp la momente diferite; în Apocalipsa 19 Domnul coboară din cer pe un cal alb, dar acolo nu se spune nicidecum că El vine pe pământ. Este o judecată cerească, căci este vorba de Împărăția cerească, care va fi instaurată. Însă la judecata asupra asirianului Hristos ca Iehova vine pe Muntele Măslinilor; El pășește în țară, ca să elibereze pe poporul Său și să lupte pentru ei. Aici este o judecată pământescă, căci este vorba de poporul pământesc al lui Dumnezeu și de o împărăție pământescă în Israel.

Judecata asupra fiarei și asupra prorocului mincinos (II)

Am văzut deci, cum căpetenia romană și antihrist își vor avea sfârșitul. Unele locuri din Scriptură ne relatează mai mult despre această judecată. Cartea Daniel ne descrie sub forme diferite pieirea împărăției romane reînstate și înlocuirea ei prin Împărăția cerească a lui Dumnezeu. „Dar în zilele acestor împărați (și anume: romanii), Dumnezeu cerurilor va ridica o Împărăție care nu va fi distrusă și care nu va trece sub stăpânirea altui popor. Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății, dar ea însăși va dăinui pentru totdeauna” (Daniel 2,44; citește versetele 31-45). Deci prin nimicirea împărăției romane toate împărățiile omenești își vor avea sfârșitul, și Dumnezeu va fi Împărat veșnic asupra pământului. Însă capitoul 7 ne învață că Dumnezeu, Împăratul, este în același timp Fiul lui Dumnezeu ... „M-am uitat în timpul viziunilor nopții și iată, cu norii cerului a venit Unul ca un Fiu al Omului; a înaintat spre Cel Bătrân de zile și a fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă și o împărăție, pentru ca toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile să-I slujească. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, și nu va trece nicidecum și împărăția Lui nu va fi distrusă” (versetele 13 și 14); și în versetele 26 și 27: „Apoi se va așeza judecata și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna (aceasta este fiara romană). Dar domnia, stăpânirea și măreția tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică și toate stăpânirile Îi vor sluji și-L vor asculta.” Aici vedem ceva nou: când fiara romană va fi nimicită, se va instaura o Împărăție dumnezeiască, și centrul ei va fi atunci Israel, căci „poporul sfinților Celui Prea Înalt” va participa la această domnie. Aceștia sunt sfinții iudei, cerești, care aparțin sfinților înviați din Apocalipsa 20,4, care împreună cu Hristos vor trăi și vor domni o mie de ani.

În ceea ce privește pe antihrist, Domnul Isus îl va nimici „cu suflarea gurii Lui” și îl va desființa „cu arătarea venirii Sale” (2 Tesaloniceni 2,8; compară cu Isaia 11,4). El va alunga dușmanul (Țefania 3,15); „Să i se usuce brațul (al păstorului de nimic, al antihristului) de tot și să i se întunece ochiul drept” (Zaharia 11,17). Remarcabilă este vorbirea sumbră din Isaia 30,33. În această secțiune (versetele 27-33) citim despre judecata asupra lui Asur (versetul 31) la revenirea Domnului (versetul 27). Apoi versetul 33 spune: „Căci de mult este pregătit un rug (tofet; vezi 2 Împărați 23,10), pregătit chiar și pentru împărat.” Tofet (înseamnă „a scuipa disprețuitor” sau „locul focului”) este un tablou despre iad (compară cu Ieremia 7,31-33); deci focul iadului este pregătit pentru asirian, dar și pentru „împărat”. Această persoană misterioasă este aceeași ca și cea din Isaia 57,9, Daniel 11,36 și simbolic în Ieremia 4,9; este

ciudat, că el este amintit aici, dar din context devine mai clar, dacă ne gândim, că această prorocie este o parte din secțiunea comună de la capitolele 28-35, în care deja mai dinainte a fost prorocită judecata asupra domnitorului arogant al Ierusalimului, și anume în capitolul 28, versetele 14-22, și de asemenea în legătură cu invazia asirianului (versetele 2, 15, 18,19). Deci din versetul nostru rezultă că antihrist va fi aruncat în iad, așa cum dovedește și Apocalipsa 19,20.

Așa cum am spus, judecata asupra fiarei și a prorocului mincinos și judecata asupra asirianului sunt două judecăți diferite una de alta, dar este clar că venirea din cer, ca să judece primele două puteri în Armagedon, este legată nemijlocit de venirea pe Muntele Măslinilor, ca să judece națiunile adunate în Ierusalim. Este *o venire, o arătare*, dar privită din puncte de vedere diferite și în etape diferite; chiar și venirea Domnului pentru răpirea Adunării este deja prima etapă a revenirii Sale, cu toate că aceasta are loc câțiva ani înainte de venirea Sa pe Muntele Măslinilor. Acest ultim eveniment vrem să-l studiem, prin aceea că ne vom ocupa cu soarta finală a Ierusalimului.

Reîntoarcerea rămășiței care a fugit

Asirianul ține încă Palestina ocupată; mulți din poporul iudeu păcătos au murit deja prin mâna lui, însă rămășița rămâne încă statornică, cu toate că și dintre ei au fost mulți omorâți, în mod deosebit prin antihrist și fiară. În acest timp rămășița din Iudeea se află în mijlocul popoarelor învecinate și acolo strânge puteri noi și ajutoare noi, ca să se reîntoarcă în țara ei și să poată relua lupta împotriva puterii de ocupație (compară cu Zaharia 14,14). Dumnezeu Însuși le cere să se reîntoarcă în țara lor, imediat după ce El a încurajat rămășița din Ierusalim: „Însă, cât pentru tine (acesta este Sionul), prin sângele legământului tău voi scoate pe prizonierii tăi din groapa în care nu este apă. Întoarceți-vă la cetățuie (aceasta este Ierusalimul), prizonieri ai nădejzii. O spun deja astăzi, că îți voi întoarce de două ori mai mult” (Zaharia 9,11.12; compară cu Isaia 61,7). Mai întâi cei credincioși din Sion, care ședeau închiși ca prizonieri într-o groapă fără apă, primesc făgăduința că ei vor fi eliberați, și după aceea și cei credincioși care erau departe de Ierusalim, dar care totuși puteau încă să aibă speranță, că Domnul le va da dublu înapoi; ei trebuiau să se reîntoarcă la Ierusalim, ca să-l elibereze.

Această veste va fi primită cu bucurie de rămășița din străinătate. Sentimentele ei sunt descrise în mod deosebit în psalmi (așa cum este totdeauna cazul când este vorba de sentimentele lăuntrice ale rămășiței). Ne-am referit deja la seria „Cântările treptelor” (Psalmii 120-134), care relatează despre urcarea la Ierusalim a iudeilor credincioși, deci descriu reîntoarcerea rămășiței la Ierusalim și eliberarea Sionului. Primii trei psalmi ne arată: șederea celor credincioși în captivitate (psalmul 120), încrederea lor în Dumnezeu (psalmul 121) și reîntoarcerea lor la Ierusalim. Pentru aceasta ne ocupăm acum cu psalmul 122: ei exprimă bucuria lor pentru solicitarea de a se reîntoarce! „M-am bucurat când mi-au zis: ‚Să mergem la casa Domnului!’ Picioarele noastre stau în porțile tale, Ierusalime! Ierusalime, tu ești zidit ca o cetate făcută dintr-o bucată. Acolo se suie semințiile, semințiile lui Iah, ... Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc vor prospera. ... Din cauza fraților și prietenilor mei, voi spune: Pacea să fie înlăuntrul tău!”

Trei lucruri dorim să le accentuăm în mod deosebit: bucuria pentru reîntoarcere, dorința de pace, deoarece Ierusalimul este în război și strâmtorare, și compasiunea cu frații care sunt

expuși fricii în Ierusalim. Și Cântarea Cântărilor se preocupă profetic cu rămășița, cu sentimentele ei pentru Mire. Nu ne îndreaptă capitolul 8,5 gândurile nemijlocit spre reîntoarcerea credincioșilor iudei din captivitate? (compară Psalmul 107,40; Apocalipsa 12,6.14). Întreaga carte este o prezentare profetică a strâmtorării, a salvării și a slavei rămășiței, în mod deosebit a orașului Ierusalim.¹

Când se vor întoarce iudeii din captivitate, ei își vor pune conducători, care îi vor conduce în lupta împotriva asirianului. Găsim aceasta în cartea prorocului Mica, capitolul 5. În versetul 2 este anunțată nașterea lui Mesia, și noi vedem acolo, că El nu va domni imediat, căci mai înainte israeliții vor fi părăsiți pentru mult timp (deoarece ei au lovit peste obraz pe Judecătorul lui Israel (capitolul 5 versetul 1), până ce ei vor ajunge în durerile nașterii, acesta este necazul cel mare (vezi de exemplu capitolul 4, versetele 9 și 10). Atunci restul copiilor lor se vor întoarce la copiii lui Israel (versetul 3) și abia după aceea urmează domnia Prințului păcii (versetul 4). Cum va avea loc aceasta este descris în versetele care urmează: „Când asirianul va veni în țara noastră și va pătrunde în palatele noastre, vom ridica împotriva lui șapte păstori și opt căpetenii ale poporului.” Aceștia sunt conducătorii iudei, pe care noi îi întâlnim în prorocul Zaharia denumiți „căpeteniile lui Iuda” (Zaharia 12,5.6). Ei se reîntorc înapoi la Ierusalim cu averile națiunilor care locuiesc în jurul lor: aur, argint și haine foarte multe (Zaharia 14,14).

În trecut îndreptăm atenția spre unii psalmi, în care găsim sentimentele rămășiței după reîntoarcerea ei în țară, când vor începe lupta împotriva asirianului: sunt Psalmii 142-145. Redăm numai unele puncte, spre meditare asupra lor. În Psalmul 142 rămășița este reîntoarsă înapoi în Palestina („Țara – pământul - celor vii”, versetul 5). Ei se roagă pentru ajutor împotriva dușmanului pe drumul pe care merg (versetele 3 și 6). În Psalmul 143 ei sunt confrunțați cu dușmanul, care îi atacă; de aceea credincioșii se roagă pentru salvare și ca El să le facă cunoscut drumul pe care ei să umble (versetele 3,6-9): „Duhul Tău cel bun să mă conducă într-o țară unită” (versetul 10)! În Psalmul 144 începe lupta (versetul 1); Dumnezeu le supune lor popoarele (Versetul 2). Cei credincioși doresc venirea Domnului din cer (versetul 5) și eliberarea din mâna fiilor străinilor (versetele 7.11); El eliberează pe David, robul Său (rămășița; vezi Zaharia 12,8), și poporul va fi binecuvântat în țară (versetele 12-15); această binecuvântare o găsim și în „Cântările treptelor”, Psalmul 127 și 128 (compară Psalmul 127,3-5 și Psalmul 128,3 cu Psalmul 144,12). În cele din urmă Psalmul 145 ne arată starea binecuvântată din belșug în Împărăția păcii, când Dumnezeu este Împărat (versetele 10-13) și cei păcătoși vor fi nimiciti (versetul 20). Psalmii 146-150 sunt rezumatul mare al laudei lui Dumnezeu, așa cum ea va răsună în timpul Împărăției de o mie de ani.

Asirianul cucerește Egiptul

Vrem să revenim la evenimentele din Palestina. Înainte să descriem derularea luptei rămășiței, trebuie să îndreptăm atenția spre unele alte evenimente. Sub presiunea mare din partea asirianului, mulți iudei necredincioși cred că ei trebuie să-și caute scăparea în Egipt (vezi Isaia 30,1-6; 31,1). Însă ei nu vor scăpa de asirian, tot așa cum n-au scăpat iudeii, care după invazia lui Nebucadnețar și cucerirea Ierusalimului au fugit în Egipt; și ei au fost în cele din urmă ajunși de Nebucadnețar în Egipt (Ieremia 41,16-43,13). Tot așa și asirianul,

¹ Vezi în privința aceasta comentariul la cartea „Cântarea Cântărilor” – W.J.O.

împăratul nordului, va înainta spre Egipt, după ce el a ocupat Palestina și a cucerit Ierusalimul.

„Își va întinde mâna peste felurite țări; și nici țara Egiptului nu va scăpa. Și el se va face stăpân pe vistieriile de aur și de argint și pe toate lucrurile scumpe ale Egiptului” (Daniel 11,42,43). Vezi și Isaia capitolele 19 și 20, unde este descrisă detaliat soarta Egiptului. Această prorocie a avut deja o împlinire, dar ea se referă și la timpul din urmă, așa cum se arată clar în capitolul 19 versetele 19-25. În capitolul 19 versetul 4 vedem invazia asirianului în Egipt: „Voi da Egiptul în mâinile unui stăpân aspru și un împărat fără milă va stăpâni peste ei, zice Stăpânul, Domnul oștirilor.” Însă la sfârșitul capitolului vedem că în Împărăția păcii va fi o rămășiță atât din Egipt cât și din Asur, care va sluji Domnului. Împreună cu Israel toți trei vor fi „o binecuvântare în mijlocul pământului”.

Rămășița reîntoarsă în țară alungă puterea de ocupație

În timp ce împăratul nordului cu detașamentul lui de șoc a trecut spre Egipt și și-a supus această țară, desigur în Palestina a rămas o putere de ocupație, ca să țină pe iudei în șah. Această putere de ocupație asiriană se va confrunta cu rămășița reîntoarsă, așa cum am văzut deja în Psalmul 144. Împreună cu asirianul vor năvăli și alte popoare din împrejurimile Palestinei, așa cum rezultă din Psalmul 83,3-9. Expresia „popoarele” sau „națiunile” se referă în profețiile care vorbesc despre strâmtorarea din viitor a Ierusalimului la aceste popoare din împrejurimi, Asur fiind cel mai important dintre ele, de aceea Asur foarte des este numit singur. Unele din aceste locuri, în care se vorbește despre „popoare” sau „națiuni”, sunt: Isaia 8,5-10; 17,12-14; 29,8; 30,27-33; Ioel 3,1-3.9-14; Obadia 15.16; Mica 4,11-13; 5,14; Țefania 3,8; Zaharia 12,2-9; 14,1-3.12-19.

Este foarte important, să se mediteze asupra acestor prorocii, ca să se înțeleagă bine aceasta: cu unele din prorocii ne vom ocupa mai detaliat. Mai întâi Mica capitolul 4 și 5: găsim „națiunile” în capitolul 4 versetele 11-13: „Căci acum multe popoare s-au strâns împotriva ta și zic: ‚Să fie profanată și ochii noștri să privească spre Sion!’ Dar ei nu cunosc gândurile Domnului, nu-I înțeleg planurile, nu știu că i-a strâns ca pe niște snopi în arie. Scoală-te, fiica Sionului, și treieră! Căci îți voi face un corn de fier și copitele de bronz, ca să sfărâmi multe popoare; și voi închina Domnului prada lor, și Stăpânului întregului pământ averile lor.” Aceasta este o vorbire clară; rămășița² se urcă și este sprijinită de Domnul în lupta împotriva puterii de ocupație și obține o victorie mare.

Capitolul 5 merge mai departe: „Când asirianul va veni în țara noastră și va pătrunde în palatele noastre, vom ridica împotriva lui șapte păstori și opt căpetenii ale poporului. Ei vor pustii țara Asiriei cu sabia și țara lui Nimrod în porțile ei. Ne va scăpa (acesta este Prințul păcii din versetele 2-4), când va veni în țara noastră și va pătrunde în hotarele noastre” (versetele 5-6). Din aceste versete se vede că rămășița, care s-a reîntors în țară (versetul 3), va pune mai întâi conducători; după aceea începe lupta, care după cum se vede decurge așa de favorabil, că trupele de ocupație sunt respinse înapoi în țara lor, în propriile lor „porți” (hotare), căci rămășița îi va bate chiar și pe teritoriul lor propriu. Însă biruința definitivă este rezervată Prințului păcii, așa cum vom vedea.

² Aici stă de fapt „Fiica Sionului”; probabil se referă la rămășița din Ierusalim, care se opune puterii de ocupație; dar poate fi și rămășița reîntoarsă, care în duhul se unește cu Sionul (compară cu Isaia 49,14-23).

Vrem acum să ne îndreptăm spre prorocul Zaharia, care ne dă multe indici în această privință. Lupta rămășiței am văzut-o deja în capitolul 10: „Mânia Mea s-a aprins împotriva păstorilor și voi pedepsi pe țapi. Căci Domnul oștirilor Își cercetează turma, casa lui Iuda, și o va face ca pe calul Său măreț de luptă. Din el va ieși Piatra din capul unghiului, din el va ieși țărșul, din el va ieși arcul de război, din el vor ieși toate căpeteniile laolaltă. Ei vor fi ca niște viteji care calcă în picioare noroiul de pe străzi, în luptă; se vor lupta, pentru că Domnul va fi cu ei; iar călăreții vor fi acoperiți de rușine” (versetele 3-5).

Aici avem lupta numai ca un principiu general: Dumnezeu va pedepsi atât păstorii (conducătorii falși ai lui Israel) cât și pe „călăreți”, aceasta este puterea de ocupație. Casa lui Iuda, deci rămășița iudaică, va primi putere în luptă și Domnul va fi cu ei. Și puterea lor cea mare este: din Iuda va ieși Piatra din capul unghiului, din el va ieși țărșul, din el va ieși arcul de război. Acesta este Hristos, și aceasta arată spre bătălia finală la revenirea Sa (compară în mod deosebit Psalmul 118,22; Zaharia 3,8.9; 4,10; Isaia 22,23.25; Ezra 9,8; Isaia 41,2; Habacuc 3,9). În capitolul 12 avem o descriere detaliată a evenimentelor din jurul Ierusalimului, în ordinea în care ele vor avea loc după reîntoarcerea rămășiței. În studiul nostru le vom analiza verset cu verset. Versetul 2 ne conduce în mijlocul scenei: „Iată, voi prefăce Ierusalimul într-un potir de ameteire pentru toate popoarele din jur; și voi fi împotriva lui Iuda, la împresurarea Ierusalimului. În ziua aceea, voi face din Ierusalim o piatră grea pentru toate popoarele. Toți cei ce o vor ridica vor fi răniți și toate popoarele pământului se vor strânge împotriva lui.”

Reîntoarcerea asirianului din Egipt

Cum a evoluat starea între timp? Împăratul nordului a înaintat mai departe spre Egipt, ia acolo pe iudeii refugiați și totodată supune și prădează Egiptul. Între timp rămășița aflată la popoarele învecinate s-a reîntors în Palestina, a pornit acolo lupta împotriva trupelor de ocupație asiriene și a putut să-i împingă înapoi în propriile lor ținuturi. De asemenea am văzut, că în partea de nord sunt adunate trupele romane cu antihrist; dar ele vor fi nimicite de Domnul Isus.

Aceste evenimente, care au loc în Palestina, desigur nu vor trece neauzite de împăratul nordului, care se află în Egipt. „Dar niște zvonuri, venite de la răsărit și de la miazănoapte, îl vor tulbura și atunci va porni cu o mare mânie, ca să extermină și să distrugă pe mulți. Își va întinde corturile palatului său între mare și muntele frumuseții sfinte. Apoi își va ajunge sfârșitul și nimeni nu-i va fi în ajutor.” (Daniel 11,44-45) În Egipt el aude zvonuri din răsărit – acestea vor fi, reîntoarcerea rămășiței, care a alungat pe ocupanți; și în afară de aceasta, zvonuri din nord – aceasta va fi nimicirea minunată a oștirii romane. De aceea el se va reîntoarce direct în Palestina în grabă mare și cu mânie mare, ca să devină din nou stăpân pe situație. El se stabilește între Marea Mediterană și Ierusalim, ca de data aceasta să pună mâna definitiv pe oraș; mânia lui asupra Ierusalimului este acum mai mare decât a fost vreodată înainte.

Aceasta este a doua asediere a Ierusalimului; la studiul nostru asupra capitolului 9 din cartea Apocalipsa s-ar putea probabil presupune, că aceasta a doua asediere va avea loc cinci luni după prima. Prima asediere a avut loc, atunci când asirianul a năvălit din nord în țară și a ocupat-o, după aceea a asediat Ierusalimul și l-a cucerit. După aceea asirianul exercită un timp tirania lui asupra populației. După aceea merge mai departe spre Egipt și cucerește țara, în

același timp rămășița refugiată în partea de răsărit revine în țară și alungă pe ocupanți. Apoi asirianul se reîntoarce cu o mânie mare și asediază imediat din nou Ierusalimul.

Deci trebuie să diferențiem clar prorociile despre prima și a doua asediere a Ierusalimului; ca să explicităm aceasta vom cerceta un număr de locuri din Scriptură. Diferențierea nu este grea, dacă ne gândim ce diferențe sunt între cele două asedieri. Prima asediere are loc după invazia asirianului din nord (Isaia 28,14-19; Ioel 2,9-11); a doua asediere are loc după întoarcerea asirianului din Egipt (Daniel 11,44.45). În afară de aceasta – și aceasta face diferența foarte clară – după prima asediere Ierusalimul este complet cucerit și asuprit (Isaia 28,18.19; Obadia 11,12; Țefania 1; Zaharia 14,1.2), dar la a doua asediere Ierusalimul nu va fi cucerit, ci va fi eliberat prin venirea lui Mesia (Isaia 10,24-27; 29,1-8; 31,4-9; 33,14-19; compară cu capitolul 37; Daniel 11,45; Ioel 3,1.2.12; Obadia 15-17; Mica 5,5b; Zaharia 12,2-9; 14,3-5).

Mult mai clar devine, dacă ținem seama că prorocii tratează uneori ambele asedieri una după alta, ca Isaia 28 și 29, Ioel 2 și 3 și Zaharia 14,1-2 și 3-5. În ultimul loc (Zaharia 14) este greu de observat diferența, și noi o putem constata numai prin comparație cu alte locuri din Scriptură. Sunt de asemenea multe prorocii, care tratează ambele asedieri una după alta, fără să vorbească direct despre vreuna din ele. Și aici noi deducem aceasta prin comparație cu alte prorocii, vezi Daniel 11,40.41 și 11,44.45; Obadia 11-14 și 15.16; Mica 4,14 și 5,5b; Țefania 1 și 3.

Dacă vrem să clarificăm și mai mult diferența dintre cele două asedieri, putem spune, că prima asediere este judecata Domnului prin intermediul asirianului asupra iudeilor păcătoși (în aceasta rămășița este curățită); la a doua asediere este invers: ea conduce la judecata Domnului asupra asirianului (și definitiv împotriva iudeilor păcătoși) prin iudeii credincioși, și la urma urmei prin Hristos Însuși.

A doua asediere a Ierusalimului

Dacă diferența dintre cele două asedieri a devenit clară, putem trece la studiul mai detaliat al celei de-a doua asedieri. Isaia 29,1-8 dă descrierea detaliată a acesteia. Așa cum am spus, în capitolul 28 găsim prima asediere și în capitolul 29 a doua asediere.

Întreaga carte constă din două părți: Capitolele 1-39 și 40-66; capitolele 36-39 din prima parte constituie o secțiune istorică deosebită, de o deosebită importanță profetică. Capitolele 1-35 constau din trei părți mari: prima, capitolele 1-12, descrie decăderea de atunci și judecata lui Dumnezeu făcută prin asirian, cu toate că prorociile (ca și celelalte prorocii) se extind până la timpul sfârșitului; vezi capitolul 11: Împărăția păcii. Capitolele 13-27 descriu judecățile asupra națiunilor, atât istoric cât și în viitor; apoi urmează secțiunea noastră, capitolele 28-35, care este în viitorul îndepărtat și descriu marile etape finale ale strâmtorărilor și eliberarea lui Israel. Aceasta se descrie în mod întretit, de fiecare dată dintr-un alt punct de vedere, și permanent prorociile se întind până la Împărăția păcii; capitolele 34 și 35 sunt o anexă deosebită. Împărțirea în trei este următoarea: capitolele 28 și 29 (cele două asedieri); 30,1-26 (Egiptul sau Domnul ca loc de refugiu); și capitolul 30,27 până la capitolul 33,24 (împăratul nordului și împăratul sudului)

Am arătat intenționat această împărțire, deoarece uneori se afirmă că studiul prorociilor are scopul să înșiruie unul după altul diverse locuri din Scriptură. Într-adevăr, pericolul este

prezent, de aceea un studiu concret trebuie să fie premers de un studiu exact al cărților profetice, și anume cu privire la caracterul lor diferit, la subîmpărțirea lor și însemnătatea lor. Abia după ce noi înțelegem ceva despre cărți în ansamblul lor, le putem pune în legătură una cu alta. Atunci se vede că tocmai compararea locurilor din Scriptură face abia atunci clar înțelesul profund al fiecărei prorocii în parte. Este deosebit de important să ne gândim că „nici o prorocie din Scriptură nu se interpretează singură” (2 Petru 1,20). Numai compararea unui loc din Scriptură cu un alt loc din Scriptură (dar și atunci fiecare loc din Scriptură în legătura lui deosebită și în contextul lui) ne explică cu adevărat Scriptura.

Să revenim la Isaia 29: „Vai de Ariel, de Ariel! Cetatea în care și-a așezat David tabăra!” Acesta este al doilea din cele șase vai-uri din această secțiune (vezi 28,1; 29,15; 30,1; 31,1; 33,1); este un „vai!” asupra lui Ariel, cetatea lui David. Deci numele Ariel aici se referă la Ierusalim. Înțelesul acestui nume nu este în totul sigur: probabil înseamnă „cuptorul lui Dumnezeu”, ca și în Ezechiel 43,16 (compară cu Isaia 31,9). Alte locuri însă explică acest nume ca „leul lui Dumnezeu”, așa cum face și 2 Samuel 23,20 și 1 Cronici 11,22 (în înțelesul de „viteji puternici”, compară cu cuvântul înrudit din Isaia 33,7); numele poate însemna și „muntele lui Dumnezeu”. Toate înțelesurile sunt interesante: Ierusalim, leul cel vechi, care stă pe muntele lui Dumnezeu, va deveni un loc de foc, când Dumnezeu pentru ultima dată, și anume în modul cel mai sever, va intra la judecată cu poporul Său: „Căci te voi împresura din toate părțile, te voi înconjura cu turnuri și voi ridica întărituri de șanțuri împotriva ta. Vei fi culcat la pământ și de acolo vei vorbi și din țărână ți se vor auzi cuvintele. Glasul tău va ieși din pământ ca al unei năluci și îți vei șopti cuvintele din țărână. Dar mulțimea vrăjmașilor tăi va fi ca o pulbere mărunță și mulțimea asupritorilor va fi ca pleava care zboară, și acestea deodată, într-o clipă.” (Isaia 29,3-5)

Necazul rămășiței va fi mai mare decât a fost vreodată mai înainte, și atunci sfârșitul va veni deodată. Acesta este revenirea lui Hristos, așa cum vom vedea. El termină judecata și aduce sfârșitul tuturor națiunilor care au asediat Sionul, și al poporul iudeu păcătos, și El este Cel care pune capăt strâmtorării credincioșilor Săi. Isaia 10,24-27 își găsește împlinirea cea mai înaltă tocmai în timpul celei de-a doua asedieri, când strâmtorarea este cea mai mare și salvarea cea mai aproape. Numai pentru cei credincioși este speranță. „Păcătoșii sunt îngroziți în Sion, un tremur a cuprins pe cei nelegiuți” (Isaia 33,14); căci pentru ei nu mai este nici o speranță, ci numai judecata, însă cei dreپți vor vedea pe Împărat în frumusețea Lui (versetele 14-24).

Apărarea rămășiții

Strâmtorarea celor credincioși va fi mare. Psalmul 123 ne lasă să simțim ceva din necazul lor (profetic acest psalm se referă la cea de-a doua asediere): „Către Tine îmi ridic ochii, către Tine care locuiești în ceruri. Ai milă de noi, Doamne, ai milă de noi, căci suntem peste măsură de sătui de dispreț; ne este sătul sufletul de batjocurile celor fără griji, de disprețul celor mândri.” Slujitorii Domnului vor chema pe cei credincioși, pentru ca împreună să roage pe Dumnezeu pentru salvare (Ioel 2,17), și Domnul dăruiește o făgăduință plină de speranță: „Voi depărta de la voi pe vrăjmașul de la miazănoapte, îl voi izgoni spre un pământ fără apă și pustiu, cu fața spre marea de răsărit și cu spatele spre marea de apus; iar duhoarea lui se va ridica și mirosul lui respingător se va înălța în văzduh, căci s-a încrezut că va face lucruri mari.” (Ioel 2,20).

În Zaharia 12 am văzut ce decurs vor lua evenimentele: toate popoarele învecinate s-au strâns în jurul Ierusalimului, dar de la început stă clar, că în mod sigur ele se vor răni acolo (versetul 3). În mânia lor ele nu se vor năpusti singure asupra Ierusalimului, ci ele vor avea a face și cu „casa lui Iuda”, cu rămășița lui Iuda reîntoarsă din țările vecine, care vor încerca din afară să elibereze Ierusalimul, după ce împăratul nordului s-a întors din Egipt (versetul 2). Și Dumnezeu va fi cu ei și va lupta pentru ei: „În ziua aceea, zice Domnul, voi lovi cu ameteală pe toți caii și cu nebunie pe cei ce vor călări pe ei; dar voi avea ochii deschiși asupra casei lui Iuda și voi lovi cu orbire pe toți caii popoarelor” (versetul 4).

Deci credincioșii întorși înapoi vor ataca din afară pe ocupanți, dar și cei credincioși, care sunt în cetate, se vor apăra cu destoinicie, așa de puternic, că vor fi un ajutor mare tovarășilor lor de neam care atacă din afară: „Căpeteniile lui Iuda vor zice în inima lor: „Locuitorii Ierusalimului sunt tăria noastră, prin Domnul oștirilor, Dumnezeul lor”” (versetul 5). Versetul 6 arată apoi victoria, care stă în legătură cu revenirea Domnului; această victorie va fi relată mai târziu (compară cu Zaharia 14,3-5.12-15).

Dacă rezumăm încă o dată situația, vedem că asirianul împreună cu multe alte state vecine s-au cantonat în jurul Ierusalimului; iudeii întorși înapoi îi atacă din afară, și credincioșii asediați se apără dinăuntru. Aceasta este situația scurt înainte de revenirea Domnului Isus, care împreună cu poporul Său va repurta victoria finală și va face judecata popoarelor adunate, în mod deosebit judecata asirianului. „Nu vei mai avea urmași care să-ți poarte numele ... îți voi pregăti mormântul, căci ești dezgustător.” „Păstorii tăi dorm, împărate al Asiriei, și vitejii tăi se odihnesc, poporul tău este risipit pe munți și nimeni nu-l mai strânge” (Naum 1,14; 3,18; compară cu Țefania 2,13).